

ДО НБУ
ДЕПАРТАМЕНТ
„ДИЗАЙН“

СТАНОВИЩЕ

ОТ ПРОФ. Д-Р НИКОЛАЙ НИКОЛОВ МЛАДЕНОВ,
КАТЕДРА „ПЛАКАТ И ВИЗУАЛНА КОМУНИКАЦИЯ“, НХА
ЗА ДИСЕРТАЦИОННИЯ ТРУД НА ДОКТОРАНТКАТА
НА САМОСТОЯТЕЛНА ПОДГОТОВКА
В ДОКТОРСКА ПРОГРАМА „ДИЗАЙН“, НБУ –
БИЛЯНА ВАЛЕНТИНОВА СТОИМЕНОВА НА ТЕМА
„ДИЗАЙН НА ПЕЧАТНИТЕ ИЗДАНИЯ В БЪЛГАРИЯ В КРАЯ
НА XIX И НАЧАЛОТО НА XX ВЕК (1878–1944 г.)“
ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА ОБРАЗОВАТЕЛНА И НАУЧНА
СТЕПЕН „ДОКТОР“

Дисертационният труд на докторантката Биляна Стоименова е на тема „Дизайн на печатните издания в България в периода 1878–1944 г.“. Трудът се състои от 129 страници текст (170 реални) и библиография с илюстративен материал в 48 страници. Авторефератът отговаря на съдържанието на дисертацията. Основният текст съдържа увод, шест глави и заключение. Нарочно цитирам по два различни начина темата на дисертацията в заглавието и изложението си, понеже не мога да преценя, кое е

точното – в заповедта и автореферата публикуван на сайта на Университета е едно, а в предоставените ми материали по кратко. Разликите са формални, така че, можеше и да си спестя забележката, предвид последващите ми коментари.

Научния труд е посветен на развитието на печатния дизайн и по-специално на периода, след освобождението 1878 до края на Третото българско царство. Естествено разгледани са отделни тенденции и примери от по-ранни периоди, както и от Възраждането.

На пръв поглед темата и самия труд, оформен като книга с твърди корици, звучат сериозно и направени с добро отношение. Няма да се спирам на биографичната справка на Стоименово, където има достатъчен брой цитирани участия в конференции и публикации. След като презледах безло труда и естествено забелязах много познати исторически факти и обяснения на понятия, които е нормално да присъстват в подобен труд, се захвах да прочета първо подробно автореферата. Непрестанно имах усещането за обигран, уверен или твърде рутинен начин на изразяване, понякога с високопарни изрази или находчиви сравнения. Често думите и изразите, говореха за човек на друга възраст, от друго поколение или сфера на културата. Основният гразнител, обаче беше – разностилието на мисленето, както и на изразяването, което често в докторски текст се дължи на цитатите. Но тук усещането, няма как да е породено от цитатите, които никак не са много. Затова си позволих да потърся в интернет, дали няма заемки на изречения, а открих цели абзаци и дори пасажки на напълно съвпадащи текстове до последната запетая. Това ме накара да проверя целия автореферат. Като изключим участъците, които са заимствани от книги липсващи в интернет и за които не си направих труда да ровя, то всичко друго предоставям, като приложение към становището си. Упоменах съм страница на книжния автореферат, страница във варианта

публикуван на сайта на Университета и автор и линк към първоизточника в интернет.

Впоследствие реших да презледам по същия начин, поне отчасти целия труд. И така, още с началото, т.е. увода в основната си част се оказа изцяло копиран от реферат на Лиляна Цветанова на тема „Съвременни тенденции за развитие на дизайна“, последните две изречения от този доста обемист, основен и то начален пасаж, състоящ се от две стандартни машинописни страници копиран текст, завършват с две изречения, които се оказват първите две изречения от рецензия на настоящ член на уважаемото жури доц. Станко Войков, писана за друг докторат в НБУ през 2012 година, а именно „Развитие на българския графичен дизайн в печата, киното и телевизията“, на Димитър Енев Димитров. Този докторат упоменавам и в приложението, като доста близък по тема, а и със някои подобни съвпадания.

Уводът приключва с обяснения що е дизайн, оформление, производство, което естествено, са извадки от уикипедия и други подобни източници за определяне на термини и понятия.

Не искам повече да ви отегчавам, с цитиране, а и спирам до тук със сравнителната проверка. Както споменах, прилагам съвпадащите текстове от автореферата открити в интернет. Не твърдя, че всички текстове са на посочените автори – тях няма да обследвам, но ако и те са преписвали, то поне са били преди настоящия кандидат. В приложението съм цитирал: Светлозар Жеков; М. Василев; Цвета Трифонова; Йоана Андреева; гл. ас. д-р Тодор Панайотов, НБУ; доц. д-р Здравка Константинова, СУ; Радослава Григорова; Димитър Димитров, НБУ; Милена Димова; Таня Стоянова; Уикипедия; Факти БГ; София – 127 години столица... Повечето не са отбелязани и в библиографията, поне като ползвани източници. Бих искал да отдам, цялото това недоразумение, на неразбирането за същността на докторантурите, дори изградени само в научно

практически план, с принос към събирателството на определени практики, традиции, техники и създаването на ползваем от другите колеги труд. Неразбрана е и образователна стойност от подобно изследване за самия автор. Не искам да употребявам други думи за дейността, по този така представен ни текст.

След всичко накратко отбелязано, добавяйки и богато приложение с описание на несвършената или по-точно – некоректно свършена работа от кандидата, убедено мога да заявя, че колкото и да ми е неприятно от човешка, но не и от професионална гледна точка – не мога да предложа на Биляна Валентинова Стоименова да бъде присъдена образователната и научна степен „доктор“.

3 май 2017

проф. д-р Николай Младенов